

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713209470
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Auxt
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6713209470.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Auxta a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: X. V., nar. XX. X. XXXX, bytom B. 3, XXX XX B., zastúpený advokátom JUDr. Miroslavom Kriškom, Advokátska kancelária, Rázusova 79, 977 01 Brezno, proti žalovaným: 1/ X. V., nar. XX. W. XXXX, bytom K. Q. XXXX/X, XXX XX P., 2/ Q. V., nar. X. K. XXXX, bytom X. F. I. XXX/X, XXX XX P., 3/ A. V., rod. B., nar. XX. U. XXXX, bytom J. G. I. XXX/X, XXX XX P., všetci zastúpení advokátkou JUDr. Vierou Žembovou, Advokátska kancelária, Československej armády 5, 977 01 Brezno, o neplatnosť darovacej zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 9C/61/2013-371 zo dňa 6. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 9C/61/2013-371 zo dňa 6. júla 2021 vo výroku II. p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (pozri výrok I.) a priznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % (pozri výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval priebeh konania, v ktorom rozhodol rozsudkom č.k. 9C/61/2013-232 zo dňa 07. mája 2019 a určil, : „... že darovacia zmluva uzatvorená medzi daryňou A. V., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom P., X. F. I. XXX/X a obdarovanými X. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., K. Q. XXXX/X a Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., X. F. I. XXX/X pod číslom V XXX/XXXX-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, predmetom ktorej je darovanie bytu číslo XX na X. poschodí, vchod číslo X v obytnom dome súpisné číslo XXX na parcele C KN XXXX v k.ú. P., zapísaný na LV číslo XXXX a pozostávajúci z troch obytných miestností s príslušenstvom a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach 8280/594695 je voči žalobcovi neplatná. Súd určil, že A. V., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom P., X. F. I. XXX/X je výlučnou vlastníčkou bytu číslo XX na X. poschodí, vchod X v obytnom dome súpisné číslo XXX na parcele C KN XXXX v k.ú. P., zapísaný na LV XXXX a pozostávajúci z troch obytných miestností a príslušenstva a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach 8280/594695...“

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „odvolací súd“, alebo „krajský súd“) uznesením č.k. 14Co/165/2019-301 zo dňa 08. septembra 2020, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uložil mu opätovne právne posúdiť existenciu a danosť naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení o neplatnosti darovacej zmluvy s prihliadnutím na to, že už bolo v inom súdnom konaní vo vzťahu k tej istej darovacej zmluve s tými istými účastníkmi právoplatne rozhodnuté a v dôsledku úspešne odporovaného právneho úkonu bola vyslovená právna neúčinnosť

darovacej zmluvy s poukazom na právne účinky vyplývajúce z § 42b ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vo vzťahu k druhému určovacímu petitu, (žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva žalovanej 3/), skúmať, či takáto určovací žaloba nie je prípustná nie len z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu, ale aj z dôvodu nedostatku aktívnej legitimity žalobcu.

1.2. Súd prvej inštancie opätovne vec prejednal a rozsudkom č.k. 9C/61/2013-371 zo dňa 6. júla 2021 rozhodol tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietol, priznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100% a v odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol: „... Súd rešpektoval rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici kde bol poskytnutý právny názor na vec ohľadne naliehavého právneho záujmu a aktívnej legitimity žalobcu k druhému výroku a v súlade s § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku konštatuje, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Súd žalobu zamietol. Žalobca sa svojou žalobou domáhal určiť, že darovacia zmluva uzatvorená medzi A. V. a obdarovaným X. V. a Q. V. pod číslom V XXX/XXXX zo dňa 26.05.2010, predmetom ktorej je darovanie bytu číslo XX na Q. poschodí, vchod číslo A., v obytnom dome súpisného čísla XXX, na parcele CK N XXXX v k.ú. P., zapísaný na LV XXXX je neplatná. Ďalej sa domáhal žalobca ďalšieho určenia, že G. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. je výlučnou vlastníčkou tohto bytu. Zároveň sa domáhal povinnosti úhrady trov konania. Žaloba je zamietnutá, a to z toho dôvodu, prvý výrok, ktorého sa vyslovenia domáha rozsudkom, že sa určuje, že darovacia zmluva je neplatná, je už takto podaná žaloba neprípustná v zmysle súčasných platných predpisov CSP. Ďalší výrok, ktorým sa žalobca domáha určenia, že A. V. je vlastníčkou predmetného bytu, je podľa CSP prípustný, avšak súd má za to, že na podanie takejto žaloby nemal žalobca naliehavý právny záujem, a to vzhľadom na to, že tunajším súdom rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene, č.k. 16C/130/2012 zo dňa 10.07.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu 13Co/655/2013 bolo určené, že predmetná darovacia zmluva je voči žalobcovi právne neúčinná. Z uvedeného dôvodu tu potom nie je naliehavý právny záujem na podaní takejto určovacej žaloby. Súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co/165/2019 zo dňa 08.09.2020 kde sa súd podrobne vysporiadal s otázkou posúdenia naliehavého právneho záujmu, vyslovil svoj právny názor, že nie je daný naliehavý právny záujem, vzhľadom na vydanie rozsudku 16C/130/2012. Ďalej krajský súd poukázal aj na to, že žalobca nebol aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Súd z dôvodu nedostatku aktívnej legitimity k druhému výroku žalobu zamietol. Žaloba bola absolútne zbytočná, nadbytočná aj právne zle podaná. Súd má za to, že žalovaná mala spôsobiť prieťahy v exekučnom konaní, tak žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámil, že pokiaľ sa viedla exekúcia, nebolo chybou povinnej, žalovanej I. V., bolo povinnosťou exekútora počkať si tak, že mal konať úplne inak, ostal nečinný. A. V. niekoľkokrát osobne navštívila exekútorský úrad a ponúkala splnenie svojej povinnosti v splátkach s čím ani exekútor, ani žalobca nesúhlasil. Takéto jednanie prebehli opakovane niekoľkokrát. Je to v priloženom liste zo dňa 15.05.2014, ktorý adresuje exekútorský úrad JUDr. Kriškovi ako právnomu zástupcovi, aj tu sa preukazuje, že žalovaná chcela splniť svoju povinnosť, ponúkala prostriedky, ktoré mala ona v plnej dispozícii na stavebnom sporení, ktoré sporila pre svoje deti, avšak ani toto exekútor neakceptoval. V podstate nekonal. To, že sa takto zdĺhavo viedlo exekučné konanie nie je vinou žalovanej 3/. Snažila sa spolupracovať a snažila sa svoj záväzok splniť. Naviac žalobca je ešte stále činný, má živnostenské oprávnenie s obchodným menom X. V., podniká pod identifikačným číslom 41 273 966 a stále vykonáva živnosť. Živnostenské oprávnenie stále trvá. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol...”

1.3. O trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 396 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej „CSP“) a konštatoval, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ boli úspešní, žalobca neúspešný, vzniklo im právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania a to v rozsahu 100 % s odôvodnením, že: „... Právny zástupca žalovaných žiadal zohľadniť dlhoročné konanie a účelové predlžovanie konania, vek a zdravotný stav žalobcu. Poukázal na majetkové pomery žalobcu, po rozvoze sa vzdal v prospech žalovanej 3/ a svojej nepľnoletej dcéry, ktorú mala v opatere. Poukázal, že sumu žalovaná do dnes neuhradila s rôznymi účelovými prieťahmi v súdnom konaní a exekučného konania. Nevlastní žiaden nehnuteľný majetok. Má ochorenie srdca a vážne diagnózy a desiatky súdnych sporov. Súd má za to, že uvedené tvrdenia nezodpovedajú tomu, že žalobca sa bezdôvodnou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ - 3/ vyslovenia neplatnosti darovacej zmluvy nebol aktívne legitimovaný vo vzťahu k žalobnému petitu II/ kde je určené, že výlučnou vlastníčkou bytu súpisné číslo W. na LV XXXX v k.ú. P. je A. V.. Súd má za to, že trovy konania priznané právnej zástupkyňi žalovaných 1/ - 3/ v rozsahu 100 percent voči žalobcovi sú dôvodné. Žalovaná chcela splniť svoju povinnosť, ponúkala prostriedky, ktoré mala ona v

plnej dispozícii na stavebnom sporení, ktoré sporila pre svoje deti, avšak ani toto exekútor neakceptoval. V podstate nekonal. To, že sa takto zdĺhavo viedlo exekučné konanie nie je vinou žalovanej 3/. Snažila sa spolupracovať a snažila sa svoj záväzok splniť. Naviac žalobca je ešte stále činný, má živnostenské oprávnenie s obchodným menom X. V., podniká pod identifikačným číslom 41 273 966 a stále vykonáva živnosť. Žalobca má ešte živnostenské oprávnenie, a to živnostenské oprávnenie stále trvá.“

2. Proti rozsudku okresného súdu vo výroku II. podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom okrem iného uviedol: „...Súd prvej inštancie (ďalej len "súd") si bez preukázania tvrdení žalovaných osvojil ich viaceré účelové a nepravdivé tvrdenia, napr., že Žalovaná č. 3 sa mala viacej krát dostaviť k exekútorovi a preukázať, že má svoje finančné prostriedky a úmysel dlh s prísl. uhradiť. V odvolaní rozsudku nie sú uvedené termíny týchto údajných návštev (lebo bola len lx), a preto ide o nepreskúmateľnú časť rozsudku (body č- 23,25).

Nie je pravdou (ako tvrdí súd v bode č. 23 rozsudku), že údajné opakované návštevy žalovanej č. 3 vyplývajú z listu exekútora z 15.05.2014. Naopak, z listu vyplýva nezákonné a podvodné konanie dlžníčky, keď tvrdila, že disponuje svojimi finančnými prostriedkami. Čo exekútor odhalil.

V exekučnom konaní žalovaná č. 3 vždy tvrdila, že nemá žiaden majetok, exekútor ani majetok (okrem bytu) nezistil, a aj v iných súdnych konaniach žalovaná č. 3 opakovane (či už ako účastník, alebo svedok) vždy tvrdila, že nemá žiaden majetok. Preto sa tvrdenie súdu o tom, že mala mať peniaze, a že bola ochotná dlh s prísl. splatiť nie je pravdivé a ničím nepreukázané.

Pokiaľ by žalovaná č. 3 mala ozaj vôľu, za obdobie 10 rokov exekúcie mala a mohla zaplatiť a BSM vyrovnáť. Miesto toho viedla konania a obnovu konania o BSM, podala podnety opakovane na NS SR, na GP SR, ÚS SR atď. Dôkazy sú založené v súdnom spise.

Súd nesprávne vyvodil právny záver, že stavebné sporenie malo byť majetkom žalovanej č. 3, a že mohla s nim disponovať. Šlo o majetok žalovaných č. 1 a č. 2 (už dospelých). Súdna judikatúra to viacej krát už potvrdila.

Pokiaľ súd argumentuje, že žalobca je „podnikateľ“, pravdou je, že ako obyčajný zvärač denne robí 8 hodín za podmienok a v režime ako zamestnanec a štát - SR trpí takéto konanie zamestnávateľov, ktorí potom nemajú zodpovednosť a povinnosti ako u zamestnancov. Hoci je chorý a starší, musí živiť svoju manželku (osobu ZPS) a maloletú dcéru. Dôkazy sú v súdnom spise.

Žalovaní č. 1 a č. 2 nie sú povinní znášať trovy exekučného konania (nie sú účastníci) a trovy pri predaji bytu nie sú malé (znal. posudok atď.) Naviac, trovy pri dlhoročnej exekúcii narastajú, aj preto (a pre nečinnosť exekútora) bolo účelné a v naliehavom záujme preukázať neplatnosť darovacej - špekulatívnej zmluvy žalovaných...“

„... Navrhujeme preto, aby odvolací súd rozhodol tak, že výrok II. mení tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov súdneho konania na súdoch 1. a 2. inštancie resp. nech výrok II. zruší a vec vráti OS Zvolen na ďalšie konanie.“

3. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu okrem iného uviedli, že: „... S daným tvrdením žalobcu sa nedá stotožniť.

Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Súd žalobu v celom rozsahu zmietol. Z dikcie uvedeného ustanovenia potom vyplýva, že súd správne rozhodol o priznaní trov konania žalovaným, ktorí mali plný úspech vo veci.

Podľa ustanovenie § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ako vyplýva z komentára k predmetnému ustanoveniu, použitie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa sa má vykladať prísne reštriktívne.

Žalovaní v 1./ až 3./ rade preto považujú napadnutý výrok II. rozsudku prvoinštančného súdu za správny, a žiadajú aby rozsudok okresného súdu vo výroku II. bol potvrdený aj z ďalších nasledovných dôvodov.

V čase začatie tohto sporu žalobca disponoval už právoplatným rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene č.k. 16C 130/2012-255 zo dňa 10.7. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/655/2013 zo dňa 24.9. 2013, ktorými bolo určené, že pokiaľ žalovaná v 3/ rade A. V. previedla darovacou zmluvou zo dňa 26.5. 2010 sporný byt na žalovaných v 1/ a 2/ rade je voči žalobcovi právne neúčinná v súlade s ustanovením § 42a Občianskeho zákonníka.

Ak však už bol súdom vydaný rozsudok ktorý určil, že takýto právny úkon / darovacia zmluva zo dňa 26.5. 2010/ urobený medzi žalovanou v 3/ rade a žalovanými 1/ a 2/ rade je voči žalobcovi právne neúčinná, v exekučnom konaní sa mohol žalobca domáhať uspokojenia

svojej pohľadávky predajom predmetného bytu...“

„... V súlade s ustanovením § 42b OZ ods. 4 „Právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech...“

„... Súd správne vysporiadal s otázkou priznania trov konania, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a správne rozhodol...“

Žalovaní navrhli, aby odvolací súd výrok o trovách konania potvrdil.

4. Žalobca na vyjadrenie žalovaných k odvolaniu uviedol, že ďalej sú v danej veci konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa pre rozhodnutie o trovách konania. Z vyjadrenia ďalej okrem iného vyplýva: „... Rozsudok OS Zvolen č. k. 16C/130/2012-255 sme exekútorovi ihneď po právoplatnosti doručili exekútorovi aj s návrhom na predaj bytu, o čom, má súd doručené dôkazy a žalovaným to bolo známe. Preto je text na str. 2 vyjadrenia nepochopiteľný, tak ako je nepochopiteľné, že sa na tamojšom súde následne “stratil” exekučný spis. Navyiac exekútor vyzval všetkých žalovaných k splneniu dlhu žalovanej č. 3, o čom má súd doručené príslušné listiny. Avšak žalovaní č. 1 a č. 3 zavádzali a uviedli do omylu aj exekútora, keď mu tvrdili, že ak uvedeným rozsudkom bude žalovaná č. 3 zaviazaná, že dlh uhrádza. Súdu sme o tom doručili príslušné listiny...“

5. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ v reakcii na vyjadrenie žalobcu zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a uviedli, že: „... Skutočnosť, že exekútor vo veci nekonal a konať mohol nemôže byť dôvodom na to, že bola zbytočne podávaná žaloba o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a určenie vlastníctva k spornému bytu...“

„... Predmetný rozsudok bol sám o sebe dostačujúcim k tomu, aby poverený exekútor vykonal všetky úkony exekučného konania potrebné na dosiahnutie vymoženía dlžnej sumy od povinnej A. V. / v tomto konaní žalovanej v 3/ rade/, vrátane predaja sporného bytu.

Exekútor teda za obdobie od roku 2013 resp. od roku 2014 dlhodobo nekonal. Jeho nečinnosť v danom prípade ale, nie je vinou žalovanej v 3/ rade tak, ako to správne aj vo svojom odôvodnení rozsudku zo dňa 6.7. 2021 uviedol prvoinštančný súd...“

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo výroku II. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

8. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Odvolací súd, v súvislosti s citovanou právnou úpravou náhrady trov konania konštatuje, že právna úprava CSP upravuje pomerne striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. V zmysle dikcie obsiahnutej v procesnej úprave, súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zásade vychádza už len z procesného výsledku sporu a priznáva či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu či neúspechu tej-ktorej strany sporu. Osobitne je upravená pri náhrade trov konania v zmysle procesnej úpravy len situácia pri zastavení konania, kedy súd meritórne nerozhoduje a teda ani mieru procesného úspechu či neúspechu strán sporu nie je za tejto procesnej situácie možné vyvodiť. Určitú možnú modifikáciu pomerne striktného aplikovania pomeru úspechu či neúspechu strán sporu umožňuje súdu len ust. § 257 CSP, podľa ktorého môže súd výnimočne nepriznať náhradu trov konania inak úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Pri aplikácii tohto moderačného oprávnenia súd však musí klásť dôraz na zásadu výnimočnosti a dôsledného zváženia danosti a existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa.

10. Pre uplatnenie postupu pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP je súd teda povinný skúmať či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom však musí ísť súběžne o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané

charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových, sociálnych či majetkových aspektov strán sporu. V zásade však je nutné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ust. § 257 CSP by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti.

11. Žalobca, napriek plnému procesnému neúspechu, sa dožadoval aplikácie ust. § 257 CSP s odkazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré mali spočívať podľa jeho tvrdenia v skutkových okolnostiach sporu, ktoré však boli súdmi (tak prvoinštančným, ako aj odvolacím) vyhodnotené ako okolnosti v neprospech žalobcu a ktoré aj viedli k jeho procesnému neúspechu v spore. Je zjavné, že žalobcom podaná žaloba - a to vo vzťahu k oboch určovacím petítom, z právneho hľadiska neobstála (ani nemohla obstať), bola nadbytočná, bez procesnej legitimity na jej podanie a najmä - bez existencie naliehavého právneho záujmu na oboch navrhovaných určeníach. S ohľadom na uvedené - predovšetkým celkom zjavnú nedôvodnosť a právnu irelevanciu vedenia sporu voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ a s poukazom na procesný výsledok sporu, je potom v súlade nielen so zákonnými kritériami rozhodovania o náhrade trov konania, ale aj v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti konania, aby žalobca znášal trovy konania žalovaných, ktorí boli nekvalifikovanou a právne neakceptovateľnou žalobou zatahnutí do sporu, v ktorom sa boli nútení brániť prostredníctvom kvalifikovanej právnej pomoci a za tým účelom udelili plnú moc advokátke. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné považovať za osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, ktoré by mali (mohli mať) vplyv na zváženie možnosti aplikácie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania ani poukaz žalobcu na prietahy v exekúcii a nedôsledný postup súdneho exekútora, ktoré nemôžu mať vplyv na rozhodovanie o trovách konania v tomto sporovom konaní. Žalobca, ktorý inicioval nadbytočný spor a nesie tak plnú procesnú zodpovednosť za jeho výsledok, nepreukázal akékoľvek okolnosti konkrétnej veci, ktoré by odôvodnili naplnenie zákonných predpokladov tak, aby bolo možné výnimočne nepriznať náhradu trov konania úspešnej strane, pretože existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. I pokiaľ ide o zváženie aj ďalších tvrdených dôvodov a aspektov konkrétneho prípadu, ktoré by mohli mať vplyv na prípadnú aplikáciu ust. § 257 CSP (vek, zdravotný stav žalobcu, jeho ďalšie vyživovacie povinnosti), ani tieto podľa názoru odvolacieho súdu za konštatovania nedôvodnosti, nadbytočnosti a právnej neakceptovateľnosti podanej žaloby nie sú spôsobilé vyvolať potrebu moderačného oprávnenia súdu pri rozhodovaní o trovách procesne plne úspešných žalovaných v tom zmysle, aby bol zákonný a spravodlivý dôvod nepriznať ich žalovaným voči plne procesne neúspešnému žalobcovi. Je pritom potrebné mať na zreteli, že ust. § 257 CSP je možné použiť pri rozhodovaní o náhrade trov konania len výnimočne a ojedinele, pokiaľ by bolo vzhľadom na určitú konkrétnu skutočnosť uloženie povinnosti nahradiť trovy konania v zmysle všeobecnej zásady úspešnosti zjavne nespravodlivé a neprimerane tvrdé. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v dôvodoch odvolania neuviedol jedinú konkrétnu skutočnosť, ktorá by tomu nasvedčovala. Nie je preto úlohou súdu „hľadať“ v konaní prípadné okolnosti na možnosť postupu pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP a obísť tak povinnosť procesne neúspešného účastníka niesť aj procesné dôsledky neúspechu v konaní v závislosti od pomeru úspechu oboch strán sporu, vyplývajúceho z meritórneho rozhodnutia súdu a vyhnúť sa tak zodpovednosti strán sporu za výsledok sporového konania.

12. Odvolací súd, vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, po preskúmaní veci potom rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania (pozri výrok II.) § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil, pretože skutkové okolnosti v konkrétnej veci nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd výnimočne trovy konania nepriznal. Pokiaľ súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní o náhrade trov prvoinštančného konania podľa zásady upravenej v § 255 ods. 1 CSP, nerozhodoval nezákonne ani arbitrárne a rozhodol vo veci správne.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu v tomto odvolacom konaní, je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/, ako v tomto odvolacom konaní plne úspešnej strane, náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.